

Albert Pla

Músic i escriptor

‘Espanya de merda’ (Amsterdam/Roca) és el debut d’Albert Pla (Sabadell, 1966) com a novel·lista. Hi explica l’odissea del Raúl Gadea, un músic uruguaià que recorre una Espanya apocalíptica acompanyat del seu representant.

“En el fons als rockers els agrada que els domestiquin”

◆◆◆◆◆ Xavier Cervantes

Tinc entès que t’agrada molt llegir biografies de personatges històrics, com ara d’exploradors.

Sí, la història m’entreté molt. En comptes de mirar el telenotícies miro un documental sobre els etruscos, per exemple. La novel·la havia de ser més històrica. El que passa és que ho vaig anar traient. Primer pensava posar la vida del Raúl més explicada a través de les aventures dels seus avantpassats, però al final vaig anar reduint-ho tot.

A Espanya de merda el personatge del Raúl sembla la contrafigura de l’explorador: no pren cap decisió, les coses van passant i ell s’hi troba al mig.

És una mica el que ens passa a tots. Moltes vegades et deixes portar i et fots en un embolic tan de collons que et preguntes: “Però com he arribat fins aquí?”

Hi ha molt de joc, en la novel·la?

Sí, jo sempre jugo. Bé, no sé si jugar és la paraula. Sempre em deixo anar i vull riure i passar-m’ho bé, que se m’acudeixin coses per treure’n el suc. Però sempre he dit que no tinc ganes de convèncer de res ningú, i menys si és una cosa social. Tinc clares les coses que no vull. Tinc clar que si algú t’enganya, t’enganya. Però no tinc cap alternativa, ni cap interès a arreglar res o a aconsellar res a ningú.

A les nostres mans tenim poca capacitat de canviar coses?

Quan algú vol canviar alguna cosa, la canvia. Si vols canviar alguna cosa, la canvies, no te’n vas a votar... que fot vint anys que t’estan mentint. Però crec que és una qüestió de cadascú.

En els primers capítols expliques una realitat que coneixes molt bé després de vint anys fent gires. ¿Has notat si ha canviat molt Espanya en els últims vint anys?

Han millorat les carreteres. I també he notat que el rock ja s’ha acabat. Les bandes de rock són un món que ja no existeix. Que quatre adolescents es trobin amb les guitarres i es posin a fer cançons, això ja no hi és, o almenys no té l’impacte sobre la gent de la seva mateixa generació que tenia abans.

FRANCESC MELCION

Mitjançant la farsa, critiques la cultura institucional que intenta domesticar el rock.

És que en el fons als rockers els agrada que els domestiquin. I és lògic. A mi mateix m’ha passat. Jo he tocat per al PP i en algun concert contra l’alcohol, per exemple. Sí que he tingut experiències molt còmiques, i també sé que hi ha hagut gent que no ha viscut del públic sinó dels diners que no venien exactament del públic. Diguem que el que gua-

nyaven no era proporcional al que aportava el públic.

Tot i que no els incorpores com a personatges, a la novel·la parles amb molt d’afecte de Joan Miquel Oliver i de Mikel Laboa.

És que m’agraden molt. Mikel Laboa, quin crac. Era molt bo. A més, el vaig conèixer personalment i era un encant de tio, una persona molt carinyosa i una eminència. I amb el Joan Miquel també ens coneixem.

Per a mi potser és el millor artista català, em sembla que és el que s’assembla més a mi. El vas a veure i sempre té cançons noves i està allà treballant i escrivint. És un tio que mai et dirà que no sap què fer.

I Quimi Portet?

Ja veus, el Quimi. Si algú ve a Catalunya jo li demano que vagi a veure el Quimi abans que la Sagrada Família.

En un capítol de la novel·la esclata una bomba en un teatre. Penses en algun cas concret?

Pensava en un col·lapse de terroristes, que és el que em sembla que passarà al món. No és que hi hagi una guerra mundial, sinó que hi haurà un col·lapse de terroristes, igual que hi ha hagut un col·lapse de manifestants. No caldrà que ningú que governa declari la guerra, perquè cadascú matarà pel seu compte.

¿Et preocupa la recepció que pugui tenir la novel·la per la manera com descrius cada part d’Espanya?

No. Sempre ha sigut així. Seguirem perdent públic d’aquell que no tenim, com sempre. Quan vaig fer la primera cançó ja vaig tenir clar que a la majoria no li agradava. I encara em segueixo quedant fascinat que vagis a Manresa i el teatre estigui ple. Com hem vingut a parar aquí?

Tu vas viure el final de les vaques grasses de les discogràfiques. Creus que el col·lapse que va venir després el tenien merescut?

Sí, definitivament sí. El que no entenc és per què no s’han col·lapsat també altres empreses que funcionen de la mateixa manera, a còpia de comptables, advocats i cocaïna. No entenc per què Telefónica no cau. Ni els bancs... bé, els bancs sí que cauen però els refloten. Era una evidència que allò no funcionava. No podies discutir si et donaven mil euros més per gravar i en canvi posaven un avió per a periodistes per anar a l’Argentina o a Nova York per veure no sé què. No quadra. Aquelles mariscades, aquella prepotència, i aquell munt de directius que no en tenien ni puta idea del que feien. Veies que fins i tot quedant-se el 90%, que era el més habitual, no els sortien els números.◆◆